Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA DŽOVANNI PITRUCELLAS
[*GIOVANNI PITRUZZELLA*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2022. gada 9. jūnijā [1]

Lieta C-154/21

RW
pret
Österreichische Post AG

(*Oberster Gerichtshof* (Augstākā tiesa, Austrija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Personas datu aizsardzība – Regula (ES) 2016/679 – 15. panta 1. punkta c) apakšpunkts – Datu subjekta piekļuves tiesības – Informācija par konkrētu saņēmēju vai saņēmēju kategorijām, kam dati izpausti

1. Vai tad, kad persona, kuras personas dati tiek apstrādāti, vēlas saņemt no datu apstrādes pārziņa informāciju par trešām personām, kam šie dati tiek izpausti, šīs personas piekļuves tiesības katrā ziņā nozīmē, ka tai jāsaņem informācija par paziņojumu, kuri satur tās personas datus, konkrētiem saņēmējiem, vai tomēr pārzinis var aprobežoties ar to, ka sniedz norādes tikai par šādu paziņojumu saņēmēju kategorijām?

2. Tas būtībā ir jautājums, ko Tiesai ar šo lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu uzdod *Oberster Gerichtshof* (Augstākā tiesa, Austrija), iesniedzējtiesa, par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) [2] (turpmāk tekstā – "VDAR") 15. panta 1. punkta c) apakšpunktu.

3. Iesniedzējtiesas uzdotais jautājums radās strīdā starp RW, fizisku personu, un *Österreichische Post*, galveno pasta un loģistikas pakalpojumu operatoru Austrijā, kas pēc RW pieprasījuma piekļūt saviem personas datiem nesniedza viņai informāciju par paziņojumu, kuri satur tās personas datus, konkrētiem saņēmējiem.

[1] Oriģinālvaloda – itāļu.

[2] OV 2016, L 119, 1. lpp.

I. Atbilstošās tiesību normas

4. VDAR 15. panta "Datu subjekta piekļuves tiesības" 1. punkta c) apakšpunktā ir noteikts:

"1. Datu subjektam ir tiesības saņemt no pārziņa apstiprinājumu par to, vai attiecībā uz datu subjektu tiek vai netiek apstrādāti personas dati, un, ja tiek, datu subjektam ir tiesības piekļūt attiecīgajiem datiem un saņemt šādu informāciju:

[..]

c) personas datu saņēmēji vai saņēmēju kategorijas, kam personas dati ir izpausti vai kam tos izpaudīs, jo īpaši saņēmēji trešās valstīs vai starptautiskās organizācijās;

[..]."

II. Fakti, pamatlieta un prejudiciālais jautājums

5. 2019. gada 15. janvārī RW, revīzijas sūdzības iesniedzēja iesniedzējtiesā, vērsās *Österreichische Post*, lai, piemērojot VDAR 15. pantu, piekļūtu *inter alia* personas datiem, kas uz viņu attiecas un ko *Österreichische Post* glabā vai ko bija saglabājis iepriekš, kā arī – šo datu izpaušanas trešām personām gadījumā – šo paziņojumu saņēmēju identitātei.

6. Atbildē *Österreichische Post* norādīja, ka tas izmanto datus likumā pieļautajās robežās savas kā telefona abonentu sarakstu izdevēja darbības ietvaros un sniedz tos komerciāliem klientiem mārketinga nolūkos. Tas arī norādīja uz tīmekļvietni, no kuras izriet vispārīga informācija par RW datu apstrādes nolūku un kurā ir norāde uz turpmāku tīmekļvietni. Savukārt šajā otrajā tīmekļvietnē ietverti vispārīgi paziņojumi par datu aizsardzību, kā arī atļauts vispārīgi noteikt vairākas saņēmēju kategorijas, kurām *Österreichische Post* paziņo personas datus. Tomēr nevienā brīdī *Österreichische Post* neatklāja RW paziņojumu, kuri satur viņas datus, konkrētos saņēmējus.

7. RW cēla prasību tiesā, prasot, lai *Österreichische Post* tiktu piespriests sniegt tai vairāk informācijas, piemērojot VDAR 15. pantu, par viņas personas datu iespējamu nodošanu trešām personām, kā arī – gadījumā, kad šāda nodošana patiešām ir notikusi, – par konkrēto saņēmēju vai saņēmējiem, kam viņas personas dati ir izpausti vai kam tos izpaudīs. RW apgalvo, ka *Österreichische Post* sniegtā informācija neatbilstot VDAR 15. pantā minētajām juridiskajām prasībām, jo tajā nav paskaidrots, vai *Österreichische Post* ir vai nav nodevis trešām personām viņas personas datus un, ja dati patiešām ir nodoti, – kas konkrēti ir šo paziņojumu saņēmēji.

8. Pirmās instances un apelācijas tiesas noraidīja RW prasību un apelācijas sūdzību, būtībā uzskatot, ka, tā kā VDAR 15. panta 1. punkta c) apakšpunktā ir atsauce uz personas datu saņēmējiem vai saņēmēju kategorijām, minētais noteikums dodot pārzinim iespēju izvēlēties, vai aprobežoties ar saņēmēju kategoriju izpaušanu datu subjektam bez pienākuma norādīt paziņojumu, kuri satur datu subjekta personas datus, konkrēto adresātu vārdus.

9. RW uzturēja savus prasījumus revīzijas sūdzībā, kas iesniegta iesniedzējtiesā.

10. Tiesvedības gaitā minētajā tiesā *Österreichische Post* informēja RW, ka viņas dati ir apstrādāti mārketinga nolūkos telefona abonentu sarakstu publicēšanas ietvaros un ir nodoti komerciāliem klientiem, tostarp reklamētājiem, kuri darbojas tirdzniecības pa pastu un tradicionālās

tirdzniecības nozarēs, informātikas uzņēmumiem, telefona abonentu sarakstu izdevējiem un tādām asociācijām kā labdarības organizācijas, nevalstiskās organizācijas vai politiskās partijas. Tomēr tas neatklāja konkrētos saņēmējus, kam izpausti RW dati.

11. Šajā kontekstā iesniedzējtiesai ir šaubas par tiesu, kuras skatīja lietu pēc būtības, veikto VDAR 15. panta interpretāciju, un tāpēc tā nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālo jautājumu:

"Vai [VDAR] 15. panta 1. punkta c) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka [datu subjekta] piekļuves tiesības attiecas tikai uz saņēmēju kategorijām, ja konkrēti saņēmēji, plānojot datu izpaušanu, vēl nav zināmi, taču piekļuves tiesības obligāti ietver arī šos izpausto datu saņēmējus, ja dati jau ir izpausti?"

III. Juridiskā analīze

12. Lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu iesniedzējtiesa uzdod Tiesai jautājumu par VDAR 15. panta 1. punkta c) apakšpunkta interpretāciju saistībā ar to, kāds tvērums ir tajā paredzētajām datu subjekta tiesībām saņemt no pārziņa informāciju par personas datu saņēmējiem vai saņēmēju kategorijām, kam konkrētās personas dati ir izpausti vai kam tos izpaudīs.

13. Iesniedzējtiesa jautā, vai šis noteikums ir jāinterpretē tādējādi, ka minēto datu subjekta piekļuves tiesību tvērums jānošķir atkarībā no tā, vai dati jau ir izpausti – un tādā gadījumā minētajām tiesībām būtu jāattiecas uz šo paziņojumu konkrētajiem saņēmējiem – vai arī turpmāko paziņojumu konkrētie saņēmēji vēl nav identificēti – un tādā gadījumā minētās tiesības būtu jāuzskata par ierobežotām un attiecināmām tikai uz informāciju par saņēmēju kategorijām.

14. Šajā saistībā visupirms jānorāda, ka VDAR 15. pants regulē datu subjekta tiesības prasīt no pārziņa piekļuvi personas datiem, kas uz to attiecas un kas ir apstrādes priekšmets, kā arī visam informācijas klāstam, it īpaši par pašu apstrādi. Minētais noteikums konkretizē un specificē Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 8. panta 2. punkta otrajā teikumā noteiktās katra indivīda tiesības piekļūt datiem, kas uz to attiecas [3].

15. Konkrētāk, saskaņā ar VDAR 15. panta 1. punktu datu subjektam ir pirmām kārtām tiesības saņemt no pārziņa apstiprinājumu tam, vai attiecībā uz datu subjektu tiek vai netiek apstrādāti personas dati. Ja apstrāde pastāv, datu subjektam ir tiesības piekļūt personas datiem, kas tiek apstrādāti, kā arī dažādai turpmākai informācijai, kas uzskaitīta minētā noteikuma a)–h) apakšpunktā. Šajā kontekstā saskaņā ar VDAR 15. panta 1. punkta c) apakšpunktu datu subjektam ir tiesības piekļūt informācijai, kas attiecas uz "personas datu saņēmēj[iem] vai saņēmēju kategorij[ām], kam personas dati ir izpausti vai kam tos izpaudīs, jo īpaši saņēmēj[iem] trešās valstīs vai starptautiskās organizācijās".

[3] Kā man jau ir bijusi iespēja norādīt, ar VDAR tiek īstenotas prasības, kas izriet no Hartas 8. pantā aizsargātajām pamattiesībām uz personas datu aizsardzību, un jo īpaši prasības, kas skaidri noteiktas minētā panta 2. punktā (šajā ziņā skat. manus secinājumus apvienotajās lietās WM un *Sovim* (C-37/20 un C-601/20, EU:C:2022:43, 70. punkts un tajā minētā judikatūra)). Konkrēti par personas tiesībām piekļūt datiem, kas uz to attiecas, ar atsauci uz Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 95/46/EK (1995. gada 24. oktobris) par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti (OV 1995, L 281, 31. lpp.), ko atcēla ar VDAR, skat. spriedumu, 2014. gada 17. jūlijs, YS un *Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel* (C-141/12 un C-372/12, EU:C:2014:2081, 55. punkts un tajā minētā judikatūra).

16. Iesniedzējtiesas uzdotais prejudiciālais jautājums kā priekšnoteikumu paredz VDAR 15. panta 1. punkta c) apakšpunktā minētā noteikuma interpretāciju, lai noteiktu, tieši kāds tvērums ir tajā ietvertajām datu subjekta tiesībām saņemt informāciju par paziņojumu, kuri ietver tā personas datus, saņēmējiem.

17. Šajā ziņā jāatgādina – no pastāvīgās judikatūras izriet, ka, interpretējot Savienības tiesību normu, jāņem vērā ne tikai tās formulējums, bet arī konteksts, kādā tā iekļaujas, un tiesību aktos, kuros šī norma ir ietverta, izvirzītie mērķi [4].

18. Turklāt, tā kā VDAR noteikumi reglamentē personas datu apstrādi, kas var apdraudēt pamatbrīvības, un it īpaši tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību, tie noteikti ir jāinterpretē, ņemot vērā Hartā garantētās pamattiesības [5].

19. Vēl no pastāvīgās judikatūras izriet, ka tad, kad Savienības tiesību normu var interpretēt dažādi, priekšroka dodama interpretācijai, kas saglabā tās lietderīgo iedarbību [6].

20. Visupirms par konkrētā noteikuma formulējumu – kā norādījusi pati iesniedzējtiesa un dažādas tiesvedībā Tiesā iestājušās puses, VDAR 15. panta 1. punkta c) apakšpunktā minētā noteikuma formulējums neļauj dot galīgu atbildi uz jautājumu, vai tajā paredzētās datu subjekta piekļuves tiesības katrā ziņā jāuzskata par tādām, kas iekļauj piekļuvi informācijai par paziņojumu, kuri satur tā personas datus, konkrētiem saņēmējiem, vai arī tās var ierobežot un attiecināt tikai uz piekļuvi informācijai par saņēmēju kategorijām. Tik tiešām, minētajā noteikumā termini "saņēmēji" un "saņēmēju kategorijas" ir lietoti secīgi viens pēc otra, neitrāli, bez iespējas izsecināt viena termina prioritāti pār otru. Minētajā noteikumā nav arī konkrēti precizēts, vai ir iespējams izvēlēties starp abām iespējamām paredzētajām informācijas kategorijām (proti, "saņēmēji" vai "saņēmēju kategorijas"), nedz arī – kam (proti, datu subjektam vai pārzinim) attiecīgā gadījumā jāizvēlas, kādam informācijas veidam ir jānodrošina piekļuve.

21. Tomēr, kā aizvien norādījusi iesniedzējtiesa, pati VDAR 15. panta 1. punkta struktūra, manuprāt, mudina dot priekšroku tādai konkrētā noteikuma interpretācijai, saskaņā ar kuru datu subjektam (nevis pārzinim, kā šajā lietā spriedušas divas valsts tiesas, kuras skatīja lietu pēc būtības) ir jāizvēlas starp abām tajā paredzētajām alternatīvām. Pretēji citiem VDAR noteikumiem, piemēram, 13. un 14. pantam [7], kuri strukturēti tādējādi, ka paredz informēšanas pienākumu noteikt pārzinim, konkrētais noteikums paredz īstas piekļuves tiesības datu subjekta labā. Lai datu subjekts īstenotu minētās piekļuves tiesības, loģisks priekšnoteikums ir tas, ka minēto tiesību turētājam tiek dota iespēja izvēlēties, vai saņemt piekļuvi informācijai attiecīgā gadījumā par konkrētajiem saņēmējiem, kam dati ir izpausti vai kam tos izpaudīs, vai – alternatīvi – aprobežoties ar informācijas, kas attiecas uz saņēmēju kategorijām, pieprasījumu.

22. Turklāt tādu VDAR 15. panta 1. punkta c) apakšpunkta interpretāciju, saskaņā ar kuru tas paredz datu subjektam tiesības prasīt, kad iespējams, piekļuvi informācijai par paziņojumu, kuri satur tā personas datus, konkrētiem saņēmējiem, apstiprina gan konteksta, kurā šī tiesību norma iekļaujas, analīze, gan pašas tiesību normas mērķu, ievērojot VDAR raksturīgos mērķus un vispārējo struktūru, analīze.

[4] Skat. spriedumu, 2022. gada 15. marts, A (C-302/20, EU:C:2022:190, 63. punkts), un šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 24. marts, *Autoriteit Persoonsgegevens* (C-245/20, EU:C:2022:216, 28. punkts).

[5] Ar atsauci uz Direktīvu 95/46 skat. spriedumu, 2017. gada 9. marts, *Manni* (C-398/15, EU:C:2017:197, 39. punkts un tajā minētā judikatūra).

[6] Skat. spriedumu, 2018. gada 7. marts, *Sucrerie de Toury* (C-31/17, EU:C:2018:168, 41. punkts un tajā minētā judikatūra).

[7] VDAR 13. pants attiecas uz informāciju, kas pārzinim jāsniedz, ja personas dati tiek iegūti no datu subjekta. Savukārt VDAR 14. pants attiecas uz informāciju, kas pārzinim jāsniedz, ja personas dati nav iegūti no datu subjekta.

23. Šajā saistībā norādīšu visupirms, ka VDAR 63. apsvērumā ir konkrēti paredzēts, ka datu subjektam jābūt "tiesībām zināt un saņemt paziņojumu jo īpaši par to [..] personas datu saņēmēj[iem]". Šis apsvērums, kura gaismā vajadzētu interpretēt konkrēto noteikumu, atsaucas uz datu subjekta tiesībām piekļūt informācijai par tā personas datu paziņošanu konkrētajiem saņēmējiem un nekādā veidā nepiemin, ka šīs tiesības var pēc pārziņa ieskata ierobežot un attiecināt tikai uz saņēmēju kategorijām.

24. Turklāt no judikatūras skaidri izriet, ka VDAR mērķis it īpaši, kā izriet no tās 10. apsvēruma, ir nodrošināt augsta līmeņa aizsardzību fiziskām personām Savienībā un šajā nolūkā visā Savienībā nodrošināt noteikumu par fiziskas personas pamattiesību un pamatbrīvību aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi vienveidīgu piemērošanu [8].

25. Šajā nolūkā jebkurai personas datu apstrādei ir jāatbilst minētās regulas 5. pantā noteiktajiem principiem [9]. It īpaši no VDAR 5. panta 1. punkta a) apakšpunkta izriet, ka personas dati jāapstrādā pārredzami attiecībā pret datu subjektu [10]. Šajā kontekstā VDAR 15. pants, kurā reglamentētas datu subjekta piekļuves tiesības, veido būtisku tiesību normu, lai nodrošinātu, ka procedūras, ar kurām tiek apstrādāti dati, ir pārredzamas datu subjektiem.

26. Kā izriet no VDAR 63 apsvēruma [11], šo piekļuves tiesību mērķis, pirmkārt, ir dot datu subjektam iespēju zināt par savu personas datu apstrādi un pārliecināties, ka tie tiek apstrādāti likumīgi [12]. Šo piekļuves tiesību īstenošanai it īpaši ir jāļauj datu subjektam pārbaudīt ne tikai to, ka tā pamatdati ir pareizi, bet arī to, ka tie ir izpausti likumīgiem saņēmējiem [13]. Tas principā kā priekšnoteikumu paredz to, ka tiek sniegtas pēc iespējas precīzākas norādes.

27. Šajā kontekstā piekrītu Komisijai – noliegt, ka VDAR 15. panta 1. punkta c) apakšpunktā paredzētās datu subjekta piekļuves tiesības ietver konkrētus saņēmējus, ierobežojot šīs tiesības vienkārši līdz saņēmēju kategorijām, būtu tas pats, kas liegt datu subjektam iespēju pilnībā pārliecināties, ka pārziņa veiktā apstrāde ir likumīga, un it īpaši pārliecināties par jau veiktās datu izpaušanas likumīgumu. Šāda konkrētā noteikuma interpretācija neļautu datu subjektam pārliecināties, ka viņa dati ir nosūtīti tikai likumīgiem saņēmējiem, – pretrunā iepriekšējā punktā norādītajām prasībām.

28. Otrkārt un saistībā ar pirmo mērķi, minētās piekļuves tiesības ir nepieciešamas, kā to norādījusi arī Tiesa, lai datu subjekts varētu īstenot tiesības uz datu labošanu, tiesības uz dzēšanu (tiesības "tikt aizmirstam") un tiesības uz apstrādes ierobežošanu, kas tam piešķirtas attiecīgi ar VDAR 16., 17. un 18. pantu [14]. Tiesa ir arī paskaidrojusi, ka piekļuves tiesības ir vajadzīgas, lai

[8] Spriedumi, 2020. gada 6. oktobris, *La Quadrature du Net* u.c. (C-511/18, C-512/18 un C-520/18, EU:C:2020:791, 207. punkts); 2022. gada 24. februāris, Valsts ieņēmumu dienests (C-175/20, EU:C:2022:124, 49. punkts), un 2022. gada 28. aprīlis, *Meta Platforms Ireland* (C-319/20, EU:C:2022:322, 52. punkts).

[9] Spriedumi, 2020. gada 6. oktobris, *La Quadrature du Net* u.c. (C-511/18, C-512/18 un C-520/18, EU:C:2020:791, 208. punkts), un 2021. gada 22. jūnijs, Latvijas Republikas Saeima (C-439/19, EU:C:2021:504, 96. punkts).

[10] Par pārredzamības principu skat. arī VDAR 39. apsvērumu.

[11] Minētā apsvēruma pirmajā teikumā ir paredzēts, ka "datu subjektam vajadzētu būt tiesībām piekļūt personas datiem, kas par to savākti, [..] lai zinātu par apstrādi un pārliecinātos par tās likumīgumu".

[12] Ar atsauci uz Direktīvu 95/46 skat. spriedumus, 2014. gada 17. jūlijs, YS un *Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel* (C-141/12 un C-372/12, EU:C:2014:2081, 44. punkts), un 2017. gada 20. decembris, *Nowak* (C-434/16, EU:C:2017:994, 57. punkts).

[13] Ar atsauci uz Direktīvu 95/46 skat. spriedumu, 2009. gada 7. maijs, *Rijkeboer* (C-553/07, EU:C:2009:293, 49. punkts).

[14] Ar atsauci uz atbilstošajām Direktīvas 95/46 normām skat. spriedumus, 2009. gada 7. maijs, *Rijkeboer* (C-553/07, EU:C:2009:293, 51. un 52. punkts); 2014. gada 17. jūlijs, YS un *Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel* (C-141/12 un C-372/12, EU:C:2014:2081, 44. punkts), un 2017. gada 20. decembris, *Nowak* (C-434/16, EU:C:2017:994, 57. punkts).

ļautu datu subjektam īstenot VDAR 21. pantā minētās tiesības iebilst pret tā personas datu apstrādi vai tiesības celt prasību tiesā, kad tam ir nodarīts kaitējums, un saņemt zaudējumu atlīdzību saskaņā ar VDAR 79. un 82. pantu [15].

29. Tāda konkrētās tiesību normas interpretācija, kas liegtu datu subjektam iespēju saņemt informāciju par paziņojumu, kuri satur tā personas datus, konkrētajiem saņēmējiem, izraisītu tādas sekas, ka, nezinot šo saņēmēju identitāti, datu subjekts nespētu īstenot pret viņiem tiesības, kas tam piešķirtas ar iepriekš minētajiem VDAR noteikumiem, vai varētu tās īstenot tikai ar nesamērīgi lielām pūlēm [16]. Tāpēc tādās situācijās šāda interpretācija atņemtu minēto tiesību normu un ar tām piešķirto tiesību lietderīgo iedarbību.

30. Turklāt no konteksta viedokļa iepriekš minēto VDAR 15. panta 1. punkta c) apakšpunkta interpretāciju apstiprina arī tās pašas regulas 19. panta noteikums. Tajā paredzēts, ka "pārzinis katram saņēmējam, kuram personas dati ir izpausti, ziņo par jebkuru personas datu labojumu vai dzēšanu vai apstrādes ierobežošanu, kas veikta saskaņā ar 16. pantu, 17. panta 1. punktu un 18. pantu, izņemot, ja izrādās, ka tas nav iespējams, vai ja tas ir saistīts ar nesamērīgi lielām pūlēm".

31. Tātad VDAR 19. pantā ir noteikts pienākums pārzinim informēt visus saņēmējus, kuriem tas ir izpaudis personas datus, par jebkuru pieprasījumu labot, dzēst šos datus vai ierobežot šo datu apstrādi, kas šim pārzinim jāpilda. Tādējādi informētiem saņēmējiem ir pienākums konkrētos datus tūlīt labot, dzēst vai ierobežot apstrādi, ciktāl tie konkrētos datus vēl apstrādā. Cenšoties sasniegt mērķi nodrošināt augstu aizsardzības līmeni, kas minēts šo secinājumu 24. punktā, VDAR 19. pants šajā ziņā tiecas atbrīvot datu subjektu no sloga – pēc informācijas pieprasījuma saskaņā ar VDAR 15. panta 1. punkta c) apakšpunktu – nosūtīt atbilstošus turpmākus labošanas, dzēšanas vai apstrādes ierobežošanas pieprasījumus attiecīgajiem saņēmējiem. Tomēr ir jādod iespēja datu subjektam pārbaudīt, ka labošana, dzēšana vai ierobežošana pēc pārziņa nosūtītā paziņojuma patiešām ir veikta. Tāpēc šajā aspektā VDAR 19. pantā ir paredzēts, ka pārzinim jāinformē datu subjekts par minētajiem saņēmējiem, ja datu subjekts to pieprasa.

32. VDAR 19. panta noteikums apstiprina, ka, lai nodrošinātu VDAR 16., 17. un 18. pantā noteikto datu subjekta tiesību uz dzēšanu, labošanu vai apstrādes ierobežošanu lietderīgo iedarbību, datu subjektam principā ir jābūt tiesībām uz konkrēto saņēmēju identitātes paziņojumu, ja tā personas dati ir jau izpausti. Tikai tādā veidā datu subjekts var īstenot savas tiesības attiecībā pret viņiem.

33. No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka VDAR 15. panta 1. punkta c) apakšpunktā minētajām piekļuves tiesībām ir funkcionāla un instrumentāla loma attiecībā pret VDAR paredzēto datu subjekta citu prerogatīvu īstenošanu. No tā izriet, ka, lai nodrošinātu visu iepriekš minēto VDAR noteikumu lietderīgo iedarbību, šis noteikums ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā paredzētajām piekļuves tiesībām principā ir jāattiecas uz iespēju saņemt no pārziņa informāciju par paziņojumu, kuri satur datu subjekta personas datus, konkrētiem saņēmējiem.

34. VDAR 15. panta 1. punkta c) apakšpunktā minēto piekļuves tiesību attiecinājums arī uz minēto paziņojumu konkrētajiem saņēmējiem tomēr, manuprāt, ir ierobežojams vismaz divos gadījumos.

[15] Šajā nozīmē ar atsauci uz atbilstošajām Direktīvas 95/46 normām skat. spriedumu, 2009. gada 7. maijs, *Rijkeboer* (C-553/07, EU:C:2009:293, 52. punkts).

[16] Šajā nozīmē ar atsauci uz Direktīvu 95/46 skat. spriedumu, 2009. gada 7. maijs, *Rijkeboer* (C-553/07, EU:C:2009:293, 51. punkts).

35. Pirmkārt, gadījumā, kad materiāli nav iespējams sniegt informāciju par konkrētajiem saņēmējiem, piemēram, tāpēc, ka tie vēl nav faktiski identificēti, acīmredzami nevar no pārziņa prasīt, lai tas paziņotu vēl neesošu informāciju. Tāpēc šādā gadījumā, kas ir konkrēti paredzēts prejudiciālajā jautājumā, datu subjekta piekļuves tiesības varēs attiekties tikai uz saņēmēju kategorijām.

36. Otrkārt, kā norādījusi Itālijas valdība, datu subjekta piekļuves tiesību īstenošana un pārzinim noteiktā atbilstošā pienākuma izpilde jāaplūko, ievērojot godprātības un samērīguma principus.

37. Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Hartas 7. un 8. pantā noteiktās tiesības nav uztveramas kā absolūtas prerogatīvas, bet gan jāaplūko saistībā ar to funkciju sabiedrībā [17].

38. Šādā kontekstā, pirmām kārtām, no 12. panta 5. punkta – kas ir konkrēti piemērojams arī noteikumam, par ko ir lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, – skaidri izriet, ka datu subjekta pieprasījumi nedrīkst būt acīmredzami nepamatoti vai pārmērīgi un ka tādā gadījumā pārzinis var arī atteikties pildīt pieprasījumu. Turklāt no tā paša noteikuma izriet, ka pārzinim ir "pienākums uzskatāmi parādīt, ka pieprasījums ir acīmredzami nepamatots vai pārmērīgs".

39. Otrām kārtām, pašai Tiesai ir bijusi iespēja paskaidrot, ka ir jāatrod taisnīgs līdzsvars starp attiecīgās personas interesēm aizsargāt privāto dzīvi, it īpaši ar VDAR III nodaļā paredzētajām tiesībām un iespēju celt prasību tiesā, no vienas puses, un slogu, kas rodas pārzinim, no otras puses [18]. Šāds taisnīgs līdzsvars ir orientēts par labu lielākai uzmanībai pret datu aizsardzību un datu subjekta privātās dzīves neaizskaramību, ko pauž prasība, ka, lai datu subjekta piekļuves pieprasījumu nepildītu, ir uzskatāmi jāparāda, ka tas ir *acīmredzami* nepamatots vai pārmērīgs.

IV. Secinājumi

40. Ievērojot visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, iesaku Tiesai uz *Oberster Gerichtshof* (Austrija) prejudiciālo jautājumu atbildēt šādi:

Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) 15. panta 1. punkta c) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā paredzētajām datu subjekta piekļuves tiesībām ir katrā ziņā jāattiecas, ja datu subjekts to prasa, arī uz paziņojumu, kuri satur tā personas datus, konkrēto saņēmēju norādi. Šādas piekļuves tiesības var ierobežot tikai līdz saņēmēju kategoriju norādei tad, ja ir materiāli neiespējami identificēt paziņojumu, kuri satur datu subjekta personas datus, konkrētos saņēmējus vai ja pārzinis uzskatāmi parāda, ka datu subjekta pieprasījumi ir acīmredzami nepamatoti vai pārmērīgi Regulas (ES) 2016/679 12. panta 5. punkta izpratnē.

[17] Citastarp skat. spriedumu, 2020. gada 16. jūlijs, *Facebook Ireland* un *Schrems* (C-311/18, EU:C:2020:559, 172. punkts un tajā minētā judikatūra).

[18] Šajā nozīmē ar atsauci uz Direktīvu 95/46 skat. spriedumu, 2009. gada 7. maijs, *Rijkeboer* (C-553/07, EU:C:2009:293, 64. punkts).